

Arrest

nr. 223 752 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2017 treft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 22 december 2017 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : S.

voornaam : Z.K.

(...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/12/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.3. Op 16 januari 2018 dient verzoeker een beroep in bij de Raad tegen de in punt 1.1. vermelde beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 219 911 van 16 april 2019 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

"schending van de materiële motiveringsverplichting, van het Verdrag van Genève, van art. 1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de Vreemdelingenwet genoemd) en van art. 39/70 van de Vreemdelingenwet ; daarenboven is de bestreden beslissing gekenmerkt door een kennelijke onredelijkheid".

Verzoeker betoogt als volgt:

"1. Een asielzoeker die in België een asielaanvraag ingediend heeft, verblijft gedurende de volledige duur van het onderzoek van deze asielaanvraag wettig in België. Verzoeker heeft op 28 december 2015 een asielaanvraag ingediend, en hij bevindt zich nog steeds in de asielprocedure.

Verzoeker heeft op 15 januari 2018 voor uw Raad beroep aangetekend tegen de beslissing van het C.G.V.S. dd. 14 december 2017 (zie stuk 1). Desalniettemin werd er hem een bevel gegeven om het land binnen de 30 dagen te verlaten. Verzoeker kan zich geenszins akkoord verklaren met dit bevel om het land te verlaten.

2. Overeenkomstig art. 27 § 1 en § 3 Vreemdelingenwet kan een vreemdeling aan wie een bevel gegeven werd om het land te verlaten en die aan dit bevel geen gevolg geeft, met dwang naar de grens geleid worden en opgesloten worden.

Het kan toch niet dat verzoeker op huidig ogenblik, m.a.w. in de loop van de asielprocedure, het land zou moeten verlaten teneinde te vermijden dat hij opgesloten wordt. Indien verzoeker opgesloten zou

worden in de loop van zijn asielprocedure, ware dit een flagrante schending van het Verdrag van Genève.

Er rest verzoeker dan ook geen andere mogelijkheid dan beroep aan te tekenen tegen het bevel om het land te verlaten.

3. Daarenboven kan er, overeenkomstig art. 74/11 Vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd worden aan de vreemdeling die geen gevolg geeft aan een bevel om het land te verlaten.

Het is toch onzinnig dat verzoeker verplicht zou worden, in de loop van de asielprocedure, het land te verlaten teneinde te vermijden dat er hem een inreisverbod zou worden opgelegd.

4. Wellicht zal de D.V.Z. beweren dat het bevel om het land te verlaten niet uitgevoerd zal worden, doch dit is totaal irrelevant. Art. 27 § 1 en § 3 Vreemdelingenwet en art. 74/11 Vreemdelingenwet maken immers totaal geen onderscheid tussen 'een bevel om het grondgebied te verlaten dat de D.V.Z. zal uitvoeren' en 'een bevel om het grondgebied te verlaten dat de D.V.Z. niet zal uitvoeren'.

Teneinde niet het risico te lopen opgesloten te worden en/of een inreisverbod opgelegd te krijgen, is verzoeker dus wel genoodzaakt beroep aan te tekenen tegen het bevel om het land te verlaten.

5. Overeenkomstig art. 39/70 Vreemdelingenwet kan er, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied worden uitgevoerd. Het is logischerwijze dan ook onmogelijk een bevel te geven om het land te verlaten. Het ware immers totaal onzinnig een bevel te geven om het land te verlaten, indien dit bevel niet kan worden uitgevoerd. Een overheidsbevel dat niet afdwingbaar is, is een contradictio in terminis.

Het is overigens totaal onredelijk dat de asieloverheden een asielzoeker schrik aanjagen door hem in verwarring te brengen m.b.t. zijn rechten om, gedurende de volledige asielprocedure, in het land te verblijven. En als dezelfde asielzoeker later nogmaals een bevel zou krijgen om het land te verlaten - dat ditmaal wél uitgevoerd kan worden - , zal hij geneigd zijn te denken dat hij ook dat bevel naast zich kan neerleggen

Het is dan ook, in het kader van een weldoordacht asiel- en uitwijzingsbeleid, een volkomen fout signaal - en daarenboven totaal onredelijk - aan de asielzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, waarvan deze asielzoeker weet dat hij dit bevel zomaar naast zich kan neerleggen.

6. Dit kan overigens, mutatis mutandis, vergeleken worden met de uitspraak van een correctionele rechtbank. De beklaagde die veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf, weet ook niet of de Procureur des Konings deze veroordeling tot een gevangenisstraf al dan niet effectief zal uitvoeren. Niettemin is hij verplicht, indien hij met de uitspraak niet akkoord kan gaan, hoger beroep aan te tekenen binnen de beroepstermijn.

Op dezelfde wijze is een asielzoeker die niet akkoord kan gaan met het bevel om het land te verlaten, verplicht hoger beroep aan te tekenen binnen de beroepstermijn, ook al weet hij nog niet of de D.V.Z. dit bevel om het land te verlaten effectief zal uitvoeren. Teneinde volledige zekerheid te hebben dat hij tijdens de volledige asielprocedure in België zal kunnen verblijven, is verzoeker dan ook verplicht beroep aan te tekenen tegen het bevel om het land te verlaten, en dit uiteraard binnen de beroepstermijn.

Zoals supra aangetoond, is er een schending van de materiële motiveringsverplichting, een schending van het Verdrag van Genève, een schending van art. 1 van de Vreemdelingenwet, en een schending van art. 39/70 van de Vreemdelingenwet, en daarenboven is de bestreden beslissing gekenmerkt door een kennelijke onredelijkheid.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en nietigverklaard te worden."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt aangevoerd van het Verdrag van Genève. Er wordt immers niet uiteengezet welke bepaling van dit Verdrag werd geschonden door de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt voorts niet nader toegelicht.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog in de asielprocedure zit en derhalve wettig in het Rijk verblijft. Verzoeker acht het dan ook onzinnig dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verstrekt waaraan bovendien een inreisverbod kan worden gekoppeld als hij hieraan geen gevolg geeft.

2.4. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 juni 2018 bevestigd dat een derdelander, tenzij hij of zij is gerechtigd op een verblijf op een andere rechtsgrond, illegaal verblijf heeft in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, zodra zijn verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen, en dit ongeacht het feit dat toestemming is verleend om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing te blijven (HvJ Grote Kamer 19 juni 2018, C-181/16, Ghandi, § 41; HvJ 5 juli 2018, C-269/18, PPU, § 47 (beschikking)). Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat voormelde richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met richtlijn 2005/85 en in het licht van het beginsel van non-refoulement en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals neergelegd in artikel 18, artikel 19, lid 2 en artikel 47 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staat dat ten aanzien van een onderdaan een terugkeerbesluit (wat de thans bestreden beslissing is) kan worden vastgesteld van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit in eerste aanleg – in voorliggende zaak het Commissariaat-generaal – ten aanzien van een onderdaan van een derde land, zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep. Dergelijke waarborg lijkt artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet te bieden.

2.5. Verzoeker verwijst naar voormelde bepaling maar kan niet gevolgd worden in zijn stelling dat aangezien geen enkele maatregel tot verwijdering mag worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing vastgestelde termijn, er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven. Dit kan namelijk niet worden gelezen in deze bepaling.

2.6. Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog dat hij in de loop van de asielprocedure het land moet verlaten of dat hij zou worden vastgehouden op grond van het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 35 waardoor hij de toestemming heeft om in het land te verblijven in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.7. De Raad wijst er verder op dat artikel 52/3, §1, eerste lid (oud) van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, voorziet dat indien het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals bedoeld in punt 1.1. wordt verworpen, de verwerende partij onverwijld moet overgaan tot een verlenging van het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze termijn bedraagt tien dagen en is tweemaal voorwaardelijk verlengbaar.

2.8. Verzoeker kan gelet op het gestelde in de punten 2.6. en 2.7. dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij riskeert een inreisverbod opgelegd te krijgen indien hij geen gevolg geeft aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tijdens de asielprocedure.

2.9. Voorts dient de Raad vast te stellen dat verzoekers betoog niet meer is dan een theoretisch betoog aangezien niet blijkt dat hij werd verwijderd vooraleer de Raad het in punt 1.4. bedoelde arrest velde waarnaar ter terechtzitting werd verwezen. Evenmin blijkt dat hij een inreisverbod kreeg opgelegd in afwachting van het in punt 1.4. bedoelde arrest.

2.10. Voor het overige geeft het betoog blijk van wetskritiek en het in vraag stellen van de opportuniteit van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarover de Raad zich niet vermag uit te spreken.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA